

σον» του σᾶς ἔστειλεν ἐκ Ῥώμης. Ἐμαθε τὸ ὄνομά σας ἀπὸ τὴν καπνοπώλιδα καὶ ἔλεγε πάντοτε : «Θὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τὴν σωτῆρά μας, ὅταν θὰ ἠμπορῇ νὰ ὑπερηφανεῖται δι' ὅ,τι ἔκαμε ὑπὲρ ἐμοῦ. . . » Δὲν ἤλθε νὰ σᾶς ἰδῇ, δὲν ἐπανεῖδε τοὺς Παρισίους. Ἡ ὑγεία του εἶχε κλονισθῆ ἐξ ὧσων εἶχεν ὑποστῆ. Εἰς τὴν Ῥώμην ἠσθένησε. Οἱ ἰατροὶ μᾶς ἔλεγαν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὰ μεσημβρινὰ κλίματα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα λόγον νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν ξένην καὶ μετέβημεν εἰς Νικαίαν. Ἐκεῖ, κύριε, ἐκεῖ τὸν ἔχασα πρὸ ἐνὸς ἔτους. Ἐξέπνευσε μὲ τὸ ὄνομά σας εἰς τὸ στόμα. Κατόπιν ἀνεζήτησα παντοῦ τὴν διευθυνσίαν σας, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὴν εὔρω.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ γλύπτου ἐξηκολούθει κλαίονσα. Ὁ Ζερικῶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της τρυφερῶς καὶ τῇ ἀπέτεινε λόγους γλυκοῖς. Ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ τὴν συνοδεύσῃ ἐφ' ἀμάξης μέχρι τῆς οἰκίας της. . . Τὴν ἐπομένην ἐπέστρεψε νὰ ζητήσῃ εἰδήσεις της. Ἐπανῆλθε τὴν ἐπομένην καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. . .

Τὸν συνήνητσα τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα. Λάμπει ἀπὸ ὑγείαν. Τὸν ἐκλαμβάνετε ὡς εἰκοσαετῆ νέον ἀναθάλλει. Μόνον κάτι τι τὸν δυσπρόσπει πρὸ τίνος.

— Τί δυστυχία, εἶπεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν μνηστήν του, τί δυστυχία ὅτι ὁ Ἰάκωβος δὲν ἔχει τὸ ὄνομά του εἰς τὸν «Γάσσον» μου. Δὲν ἠμπορῶ νὰ παρηγορηθῶ.

Ἡ μνηστὴ ἀνεπήδησε.

— Δὲν ἔχει τὸ ὄνομά του! Δὲν παρετήρησες τὸ βιβλίον ἐκεῖ ὅπου ἀνοίγει ἡ σελίς;

— Ὅχι δὰ! ἀνέκραξεν ὁ Ζερικῶ καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ βεβαιωθῇ.

Πράγματι δὲ ἐπὶ τῆς χαλκίνης πλακὸς ἦτο χαραγμένη, διὰ χειρὸς τοῦ καλλιτέχνου, ἡ ἐπομένη ἀφιέρωσις :

«Τῷ κ. Ἀριστείδῃ Ζερικῶ — Ὁ ὀφείλων αὐτῷ τὴν ζῶην γλύπτῃς : Ἰάκωβος Χουγιαρ»
(Paul Gall). K

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ γυνὴ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ εἶνε πολὺ ὀλιγαρκεστέρα τοῦ ἀνδρός.

Ὁ κόσμος ἐμπνέει τὴν κοσμιότητα καὶ τὴν ἀγαθότητα ὁ Θεός.

Ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ συζεύγνυνται πάντοτε ἡ ἀνάμνησις πρὸς τὴν ἐλπίδα.

Ἐν τῇ νεότητι εἶνε γλυκὺ τὸ προσδοκᾶν καὶ ἐν τῷ γῆρατι γλυκὺ τὸ ἐνθυμιεῖσθαι.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς.

Αὐτὸ τὸ ἄχ' ἂν ἔθγαῖνεν ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ φύλλα,
Θέ νὰ καιγόνταν ὁ ντουναῖς χωρὶς φωτιά καὶ ξύλα

Ἄν ἤξερα τὸ τέλος μου, τὸ πῶς θὰ καταντήσω,
Δὲν θάνοιγα τὸ στόμα μου ἀνθρώπου νὰ μιλήσω.

Ἀγγελοστορισμένη μου ποῖος σοῦδωσε τὴ χάρι
Νὰ σαῖτεύης τῆς καρδιαῖς δίχως νάχῃς δοξάρι ;

Ἄς τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ ὡς τε ποῦ νὰ γεράσω,
Κ' ἡ νιότη δὲν πουλιέται πλειὸ νὰ τὴν ξαναγοράσω.

Γιὰ δὲς πῶς ἐκατήνητσα, ὡσὰν τῆς γῆς τὸ χῶμα,
Ποῦ τὸ πατεῖς καὶ δὲν μιλεῖ γιατί δὲν ἔχει στόμα.

Γενοῦ, πουλί μου, λειμονιὰ κ' ἐγὼ νὰ γείνω χιόνι,
Νὰ λυώνω νὰ δροσίζωνται οἱ τρυφεροὶ σου κλώνοι.

Δυὸ ἀδερφούλαις εἴσαστε ποῦ νὰ σᾶς πιάσῃ ζάλη,
Πρῶτα νὰ πιάσῃ τὴ μικρὴ κ' ὕστερα τὴ μεγάλη.

Δὲν εἶνε κρίμα τὸ δεντρί' ἀγέρας νὰ τὸ δέρνῃ
Καὶ βουρκωμένο τὸ νερὸ 'ς τὴ ρίζα του νὰ σέρνῃ;

Δὲν ἠμπορῶ τὰ πάθη μου τῆς πέτρας νὰ τὰ λέω,
Κ' ἡ πέτρα νὰ μὴ μοῦ μιλή, νὰ κάθωμαι νὰ κλαίω.

Ἐδῶ 'ς αὐτὴ τὴ γειτονιά χάρος νὰ κατοικήσῃ,
Νὰ πάρῃ ὄλαις τῆς ἄσχημαίς, τῆς ὠμορφαις ν' ἀφίσῃ.

Ἐσ' εἶσαι μάτια μου γιατρὸς κ' ἐγὼ εἶμ' ὁ λαβωμένος,
Ἐλα νὰ σμιζώμε τὰ δυὸ νὰ γιατρευτῶ ὁ καῦμένος.

Ἐν ἄστρ' εἶνε 'ς τὸν οὐρανὸ, γυρίζει σὰν τάλωνι,
Ὅποιος μικρὸς παντρεύεται τὰ νιάτα του σκλαβώνει.

Ἐγὼ, πουλί μου, ἴσ' ἀγαπῶ, μὰ δέ σου δίνω θάρρος,
Γιατ' εἶν' ἡ γειτονιά κακὴ, ποῦ νὰ τὴν πάρῃ ὁ Χάρος.

Ἡ πίκραις κόβουν γόνατα κ' οἱ λογισμοὶ γερνοῦνε,
Κ' ἐγὼ ποῦ τᾶχω καὶ τὰ δυὸ πῶς δὲ μὲ καταλυοῦνε!

Ἡ πίκραις καὶ τὰ βάσανα γιὰ μένανε γινηῖχαν,
Βρῆχαν τὰ στήθη μ' ἀνοικτὰ καὶ 'ς τὴν καρδιά μου
[μπήχαν.

Ἡ μάνα σου κ' ἡ μάνα μου 'ς τάλωνια κουβεντιάζαν,
Θέ μου, νὰ λέγανε γιὰ μᾶς, νὰ μας ἀρραβωνιάζαν!

Ἡ θάλασσα τρώει βουνὰ καὶ τὰ βουνὰ λιοντάρια,
Κ' ἡ ὠμορφαις ἡ κοπελλιαῖς τρῶνε τὰ παλικάρια.

Κλαίω καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῆς γῆς τὸ χῶμα βρέχω
Καὶ δὲν εὐρέθη χριστιανὸς νὰ μ' ἐρωτήσῃ τί ἔχω.

Κλαίω κρυφά, γιατί κανείς δὲ θέλω νὰ τὸ μάθῃ
Πῶς βρισκομαι 'ς βάσανα καὶ 'ς μεγάλη πάθη.

*

Καὶ τὰστεράκια τούρανο κ' ἐκεῖνα τὰ φοβοῦμαι,
Νὰ μὴ μας μαρτυρήσουνε τὴν ὥρα ποῦ 'μιλοῦμε.

*

Λησμονημένη σ' εἶχα γ' ὅρα ποῦ σ' εἶδα πάλι
Μοῦβαλες πόνο 'ς τὴν καρδιά καὶ ζάλη 'ς τὸ κεφάλι.

*

Λυπήσου, Παναγία μου, τὰ δάκρυα ποῦ χύνω,
Γιατ' εἶνε περισσότερα κ' ἀπ' τὸ νερὸ ποῦ πίνω.

*

Νὰ κάνω ἄχ, κάνει σεισμός, καὶ βάχ, χαλᾶ ἢ πλᾶσι,
Ν' ἀναστενάξω, καίγονται τὰ ὄρη καὶ τὰ δάση.

*

Εὐπνα, τοῦ μόσχου ἢ ἀδερφή, τοῦ μπαμπακιοῦ ἢ ἄ-
[σπράδα,
Εὐπνα, ποῦ δὲν ἐχόρτασες τοῦ ὕπνου τὴ γλυκάδα.

*

Σένα σοῦ πρέπει, κόρη μου, βασίλισσα νὰ γίνης,
Νὰ κάθεται 'ς ἓνα θρονί, τῆς ὡμορφαις νὰ κρίνης.

*

"Οποῖός μου φίλος μ' ἀγαπᾶ νὰ μὴν ἐρῆθῇ κοντά μου,
Γιατί θε νὰ τὸν κάψουνε τἀναστενάγματά μου.

*

'Εκείνου ποῦ δὲ μ' ἀγαπᾶ δός του. Θεέ μου, δός του
Δυὸ μαχαιριαῖς μέσ' 'ς τὴν καρδιά γιὰ νὰ γενῶ για-
[τρός του.

*

Πρόβαλε, διαβολόπιστη, νὰ ἰδῆς καὶ νὰ σε ἰδοῦνε
Τὰ μάτια ποῦ σ' ὀρέγονται καὶ ποῦ σε λαχταροῦνε.

*

Πείσματα καὶ πεισματικά νὰ ξεσυνερισθοῦμε;
Κ' ὕστερα θὰ γυρεύωμε γιὰτὸ νὰ γιὰτρευθοῦμε.

*

'Σ τὰ μάτια σου λιγοθυμῶ, 'ς τὰ χεῖλῃ σου πεθαίνω,
Μέσ' 'ς τὴν καρδιά σου κρίνομαι κ' ὅτι μοῦ 'πῆς θὰ
[γένω.

*

Τί ἔχουνε τὰ ματάκια σου κ' ὅταν με ἰδοῦνε κλαῖνε;
"Ἄν ἔχουνε παράπονο γιατί δέ μου το λένε;

*

Τρεῖς πῆχες φίδι θὰ γενῶ τῆ μέση σου νὰ ζώσω,
Κι' ἂν ἀγαπήσης ἄλλον, θε νὰ τον φαρμακώσω.

*

Τὰ μαῦρα μάτια τὰ γλυκά, τὰ φρύδια τὰ μεγάλα
Μ' ἐκάνανε κ' ἀρνήστηκα τῆς μάνας μου τὸ γάλα.

*

Τί μ' ὠφελεῖ νὰ σ' ἀγαπῶ χωρὶς καμμιά ἐλπίδα;
Τῆ γινώμη σου κατὰλαβα, τὴν τύχη μου τὴν εἶδα.

*

Τὸν πόνο πῶχεις 'ς τὴν καρδιά φίλου μὴν τον θαρρέψης
Φίλος τοῦ φίλου θὰ τὸ 'πῆ καὶ σὺ θὰ κιντυνέψης.

*

'Ὡς καὶ τὰ παραθύρια σου ἀμάχη μοῦ βαστοῦνε,
"Ὅταν γυρίζω νὰ τὰ ἰδῶ μονάχα τους σφαλοῦνε.

*

'Αδύατό εἶνε μιὰ καρδιά σὰν λαβωθῇ νὰ γιάνη
Μοιάζει δεντρί ποῦ μαραθῇ καὶ πλεῖα καρπὸ δὲν κάνει.

*

"Ἀσπρη, στρογγυλοπρῶσωπη, νεραντζομαγουλάτη,
Τὴν πέτρα σχίζεις, κάνεις δυὸ με τὸ δεξί σου μάτι.

*

'Εγὼ 'λεγα, βρυσουλὰ μου, πῶς τρέχεις γιὰ τ' ἐμένα,
Μὰ σὺ ἔτρεχες καὶ πότιζες ὅλα τὰ διασπασμένα.

*

'Επλήγωσε τὸ στήθος μου, δὲν θέλει πλεῖα νὰ γιάνη,
"Ἄς ἀποθάνουν οἱ γιατροί, κ' ἄς μὴ βρεθῇ βοτάνι!

*

'Εμένα πρέπει νὰ φορῶ 'πουκάμισο ἀπ' ἀγκάθι
Καὶ σιδερένια τραχηλιὰ γιὰ νὰ βαστῶ τὰ πάθη.

*

"Ὅταν ἀναστενάξω γ' ὅ, τὸ κρίμα μου σὲ πιάνει,
Κι' ἂν ἦσαι 'ς τὸ παράδεισο, 'ς τὴν κλασι σὲ βάνει.

*

'Ἡ ἀγάπη σοῦ εἶνε ψεύτικη σὰν τὰπριλιοῦ τὸ χιόνι,
'Ὅπου τὸ ρίχνει ἀπὸ βραδῆς καὶ τὴν αὐγῇ τὸ λυώνει.

*

Τὸ δέντρο, ποῦ καμάρωνα καθημερινῇ καὶ σκόλη,
"Ἀπλωσε τὰ κλωνάρια του 'ς ἔξω περιβόλι.

*

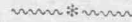
"Ὅλα σοῦ τᾶδωσ' ὁ Θεός, ὅλα μὲ τὸ κοντύλι:
Μᾶτια γλαρά, φρύδια σμιχτά, καὶ μερτζανένια χεῖλη.

*

"Ὅλοι οἱ γιατροὶ συνάχθησαν γιὰ τὸ δικό μου πόνο
Μὲ εἶδανε, με ξενάειδανε, κ' εἶπαν πῶς δὲν γλυτώνω.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Κατὰ τὴν ὑποβληθεῖσαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βου-
λὴν κατάστασιν ἐπὶ πληθυσμῷ 2,004,492 τοῦ Κρά-
τους ὑπάρχουσιν ἐν ὄλῳ δημοτικὰ σχολεῖα 2,278 ἐν
οἷς φοιτῶσιν μαθηταὶ ἄρρηνες μὲν 78,815, θῆλεις
18,986. Ἐν τοῖς σχολείοις τούτοις διδάσκουσι, δημοιδιά-
σκαλοι α', β', καὶ γ' τάξεως 1,641, λαμβάνοντες ἐτή-
σιον μισθὸν δρ. 1,911,640, γραμματοδιδάσκαλοι δὲ εἰς
συνεστημένα καὶ μὴ σχολεῖα 863, ὧν ἡ ἐτήσια ἀντι-
μισθία ἀνέρχεται εἰς δρ. 353,040. Δι' ἐνοίκια ἀμφοτέ-
ρων τῶν διδακτηρίων προϋπελογίσθησαν δρ. 657,080.
Πάντων τούτων ἡ ὀλικὴ ἐτήσια δαπάνη ἀνέρχεται εἰς
δραχμὰς 2,727,627, ἔξ ὧν δραχμ. 2,102,480 εἰσφέρου-
σιν οἱ δῆμοι, τὸ ὑπόλοιπον δὲ τὸ δημόσιον ταμεῖον.

— Ἡ ὀλικὴ παραγωγὴ γαιανθράκων ἐν τῷ Ἡνω-
μένῳ Βασιλείῳ τῆς Μ. Βρετανίας ἀνῆλθε κατὰ τὸ
ἔτος 1887 εἰς 162,119,000 τόννους ἐνῶ ἡ τοῦ 1886 δὲν
ὑπερέβη τοὺς 157,518,000 τόννους.

— Κατὰ τὴν ἐσχάτως γενομένην ἀπογραφὴν τῶν ἐν
Παρισίοις ἐγκατεστημένων ἀλλοδαπῶν ἀνέρχονται οὗ-
τοι εἰς 170,262 ἔξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Κατ' ἐθني-
κότητος οἱ πλεῖστοι εἶνε: Βέλγοι 43,712, Γερμανοὶ 26,
109, Ἑλβετοὶ 25,144, Ἴταλοὶ 24,178, Ρῶσοι 8,485
Ἀγγλοὶ 7,688, Αὐστριακοὶ 5,755. Ἑλληνες ἐδηλώθη-
σαν 536.

— Κατὰ τὸν ἐνεστῶτα μῆνα συμπληροῦται ἑκατον-
ταετία ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ ἐφευρέτου τῆς στενο-
γραφίας Φραγκίσκου Ξαβηρίου Γαβελσβέργερ. Οἱ κατὰ
τὸ σύστημα αὐτοῦ μορφωθέντες στενογράφοι καὶ ἄλ-
λαχοῦ μὲν τῆς Εὐρώπης, μάλιστα δ' ἐν Γερμανίᾳ εἰσὶ
πολυπληθέστατοι. Ὑπερπεντακασίοι Γαβελσβέργεοι
στενογραφικοὶ σύλλογοι ὑπάρχουσιν ἐν Γερμανίᾳ, ἔχον-
τες ἐν στρογγύλῳ ἀριθμῷ 15000 μέλη. πλὴν δὲ τούτων
εἰς πολλὰς μυριάδας ἀνέρχονται οἱ ἀκολουθοῦντες ἐν τῇ
στενογραφίᾳ τὸ σύστημα τοῦ Γαβελσβέργερ, εἰς τοὺς
ὁποίους συναριθμοῦνται καὶ οἱ παρ' ἡμῶν ὀλιγοὶ στενο-
γράφοι.